

París, Perpinyà i Barcelona, connectades pels estalvis

L'acord signat fa poc entre les caixes d'estalvis de Barcelona, París i Perpinyà suposarà, a partir d'aquest estiu, la primera cooperació comercial de tot Europa entre entitats d'estalvis.

Jordi Fortuny

Després de la forta ofensiva expansionista de les dues principals caixes d'estalvis espanyoles, Caixa de Pensions i Cajamadrid, la Caixa de Barcelona ha sorprès el món de les finances amb una hàbil operació que l'ha convertida, de fet, en l'entitat d'estalvi catalana i espanyola amb més implantació internacional. Si Pensions, amb el tàndem Joan Antoni Samaranch-Josep Vilarasau al front, ha transformat en simbòlica l'expressió «de Catalunya i Balears» que figura en el nom de l'entitat, Cajamadrid —dirigida pel tarragoní Mateu Ruiz Oriol— és l'única caixa espanyola que gosa disputar la clientela seriosament a les caixes catalanes.

Davant d'aquesta agressivitat de les dues grans, la Caixa de Barcelona —també coneguda per «el Monte»— ha optat per un creixement a escala europea de característiques quasi revolucionàries: el dia 9 de març, a París, els dirigents de l'entitat barcelonina signaven un conveni de cooperació amb la principal caixa francesa, la Caixa de París (Caisse d'Épargne de Paris), i amb la Caixa del Rosselló, que consisteix a no fer-se la competència i, a més a més, a passar-se mútuament els clients.

Aquesta cooperació amb les dues entitats franceses s'estendrà en un futur a totes les altres caixes de la xarxa Ecu-reuil, que administren prop de 15 bilions de pessetes dels seus clients a tot França. Les oficines de la xarxa Ecu-reuil incorporaran a la façana la coneguda «fletxa que assenyalava amunt» de Caixa de Barcelona, i les oficines de l'entitat barcelonina també ostentaran el rètol de l'organització francesa.

Amb aquesta jugada magistral del director general de la Caixa de Barcelona, Joan Torres i Picamal, la terce-

Caixa de Barcelona, el «Monte»: un creixement a escala europea quasi revolucionari.

ra entitat d'estalvi espanyola aconseguix una posició privilegiada a Europa sense fer cap gran despesa ni cap gran inversió. És a dir: conservant quasi intacta la capacitat d'inversió si, arribat el moment, calgués comprar entitats més petites —opció escollida per Pensions i Cajamadrid— o bé obrir noves oficines per continuar l'expansió territorial dins de l'Estat espanyol.

A partir de l'estiu

El conveni entre Caixa de Barcelona i Ecu-reuil es concreta en la representació a França de l'entitat catalana a través de les caixes franceses i a l'inrevés, i a compartir serveis i productes comercials. Cap entitat no obrirà oficines en el terreny de l'altra, i els seus clients podran operar a través de qualsevol oficina a partir de l'estiu que ve. La primera fase abastarà les 505 oficines de Caixa de Barcelona —una de les quals a València—, les 156 de la Caixa d'Estalvis de París i les 25 de la del Rosselló.

El nombre menor d'oficines de les entitats franceses no vol dir que siguin econòmicament més petites que el «Monte», mentre que la Caixa d'Estalvis de París ocupa el lloc número 17 en el *ranking* mundial de caixes, la de Barcelona està en el lloc 44. L'entitat pa-

risenca administra una mitjana de 6.394 milions de pessetes per oficina, mentre que el «Monte» n'administra 1.316 milions. En el cas de la caixa rossellonesa, la mitjana és de 2.582 milions per oficina.

I aquí és on rau precisament la mare dels ous: la competitivitat de les institucions financeres del sud dels Pirineus tranquil·litza poc els seus dirigents davant del repte del primer de gener del 1993, quan la Comunitat Europea vol fer realitat el Mercat Únic.

En els últims mesos, és prou sabut que els bancs i les caixes estan posant-se a to a marxes forçades per parar el colp i les sorpreses sovintejaran. L'operació signada el passat dia 9 a París ha tingut la virtut de ser el primer acord d'aquesta mena a tot Europa, i d'emprendre una estratègia comercial a escala continental que, fa pocs anys, hauria semblat cosa d'il·luminats: el mercat ja no és la regió d'origen ni tan sols l'estat, el mercat és tota la Comunitat.

Una altra aportació significativa d'aquest acord és la connexió financera París-Perpinyà-Barcelona. Les tres entitats posaran en pràctica, per motius d'eficàcia, l'intercanvi i la comunicació que tantes vegades han propug-

nat les institucions polítiques europees en les seves declaracions de principis. Ves per on el 1992 es defineix cada vegada més com la fi de les fronteres tal com han estat enteses fins ara: unes

fronteres que se superaran per carretera (¿túnel del Pimorent?), per tren (el TGV o el Talgo), per l'èter (televisió) i, probablement, pels caixers automàtics. □

MOBILITZACIONS LABORALS EN DIFERENTS SECTORS DEL PAÍS VALENCIÀ

Primavera calenta

Diuen que la primavera la sang altera, i per començar-la a València, els sectors d'hoteleria, construcció naval, transport de viatgers per carretera, el tèxtil i els professors estatals han estat d'acord per a iniciar conflictes laborals. La primavera serà calenta.

Esther Roig

A les 6,30 de la vesprada del dimarts 15 va començar l'última ronda de negociacions en els locals de la direcció provincial de Treball de València. A les 10 de la nit, empresaris d'hoteleria i UGT signaven el conveni i desconvocaven la vaga convocada per als dies 17, 18, 19 i 20 de març, en plenes festes falleres. No obstant això, CCOO, que en el sector representa un 20% dels delegats, es negà a signar l'acord amb la patronal ja que no va aconseguir l'augment dels dies lliures a l'any.

L'acord signat preveu un augment salarial del 6% per a totes les categories i conceptes de la nòmina; el temps de treball efectiu queda en 40 hores setmanals, les mateixes que en el conveni anterior, i els dies de descans anual a 30 dies. Com a millores en el present conveni s'hi introdueixen: una comissió dels llocs de treball; les empreses es comprometen a cobrir un 50% del sou de conveni del treballador durant 4 dies al llarg del any, en cas d'incapacitat transitòria, etc.

D'altra banda, el dimarts 15 es trencaven les negociacions en el sector del transport de viatgers per carretera de València, i els sindicats UGT i CCOO han convocat vaga en el sector per als dies 29, 30 i 31 de març.

L'augment salarial ofert pels empresaris és d'un percentatge del 4,5%, mentre que l'exigència de no discutir altres aspectes socials no ha convençut la part sindical, que demana un 7%.

La repercussió més immediata de la vaga de transports es farà sentir les properes festes de Setmana Santa, i ocasionarà dificultats en els desplaçaments dels usuaris i, evidentment, en el transport escolar en els últims dies de classe. Això serà així si no s'arriba

l'Ajuntament. Finalment, els representants dels treballadors i el president de l'empresa, Fernando Abril Martorell, ex-vice-president del govern de la UCD arribaren a un acord.

D'altra banda, i fora del marc faller, a Alcoi, CCOO anunciava el dimarts 15 la convocatòria d'una vaga si no es signava el conveni tèxtil. Aquests dies els sindicats i els empresaris han arribat a un principi d'acord privat.

D'aquesta manera empresaris, UGT i CCOO signaran en els pròxims dies el conveni, que ha costat de moment dos dies de vaga mentre s'arribava a un acord en la negociació. A tots aquests

La vaga d'hoteleria, per Falles, marca l'inici d'una primavera que es presenta difícil.

a un acord com el signat pels treballadors de la Unió Naval de Levante.

El que demanaven els treballadors és únicament el pagament de la nòmina del passat mes de febrer. A tal fi, alguns centenars d'obriers es manifestaren davant la seu del Banc Central, accionista majoritari de l'empresa, i tallaren la circulació a la plaça de

incidents s'ha d'afegir la vaga dels professors dels centres públics no universitaris que, a pesar de les vacances de falles, ha tingut un seguiment del 91% dels professors, els quals anuncien noves mobilitzacions en el mes d'abril, i el ministeri no s'asseu a estudiar la plataforma reivindicativa que han presentat els sindicats. □

MADRID GUANYA LA PARTIDA ALS FABRICANTS DEL VINALOPÓ

Elda perd la Fira del Calçat

La manca de voluntat política, els errors en la promoció de la Fira Internacional del Calçat i els enfrontaments entre els fabricants d'Eix i d'Elda amenacen de fer desaparèixer aquest certamen que ha servit de plataforma de la indústria més important del Vinalopó.

Empar Llopis

El certamen de la Fira Internacional del Calçat, FICC, celebrat a Elda del 14 al 17 de març passat, no ha estat més que la trista conclusió anunciada

d'un conjunt de despropòsits i incapacitats. Desproveïda d'una estratègia de comunicació i promoció adequades, la fira no ha convocat més que els expositors incondicionals o els que no tenien una altra alternativa.